

Sygn. akt I C 35/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018r.

SĄD OKRĘGOWY W ŁOMŻY I WYDZIAŁ CYWILNY

w składzie :

Przewodnicząca: SSO Wiesława Kozikowska

Protokolant: Monika Chrzanowska

po rozpoznaniu 17 kwietnia 2018r. w Ł.

sprawy z powództwa (...)S. (...) w W.

przeciwko M. Ż.

o zapłatę

1/ powództwo oddała,

2/ zasądza od powoda(...)S.

(...) w W. na rzecz pozwanego

M. Ż. kwotę 5.417 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 35/18

UZASADNIENIE

Powód (...)w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. Ż. kwoty 81.903,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych. Równocześnie powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że stroną pozwaną oraz Bank (...) S.A. (następca prawny (...) Banku S.A., dalej również jako (...)Bank) łączyła Umowa bankowa nr (...) z dnia 4 kwietnia 2014 r. (dalej również jako (...)), na podstawie której Bank oddał do dyspozycji stronie pozwanej środki pieniężne. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w Umowie. Wobec tego, Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia Umowy. W konsekwencji umowa uległa rozwiązaniu i roszczenie Banku względem strony pozwanej wynikające z niej stało się w całości wymagalne. W dniu 30 listopada 2016 roku na podstawie Umowy Przelewu Wierzytelności Bank (...) S.A. zbył na rzecz (...)(...) między innymi roszczenie względem strony pozwanej wynikające z Umowy bankowej, o której mowa w treści pozwu. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: niespłacona należność główna w kwocie 54.676,29 zł i skapitalizowane odsetki umowne wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w kwocie 27.227,12 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z 20 grudnia 2017 roku, sygn. akt I Nc 84/17 Sąd Okręgowy w Łomży nakazał pozwanemu M. Ż., aby zapłacił powodowi (...) W. 81.903,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od dnia 15 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 9.513 tytułem kosztów procesu, w tym 5.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany M. Ż. zaskarżył nakaz zapłaty w całości, postawił zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty z 10 stycznia 2018 roku (k. 35-36v), pozwany podał, że roszczenie dochodzone przez stronę powodową ma swoje źródło w umowie zawartej przez bank w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, a zatem podlegało ono trzyletniemu terminowi przedawnienia. Pierwotna umowa, w oparciu o którą strona powodowa kreuje swoje roszczenie jest umową z kwietnia 2014 roku. Przedawnienie nastąpiło zatem co najmniej w kwietniu 2017 roku.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wskazał przy tym, że w stosunku do pozwanego prowadzone było postępowanie egzekucyjne z wniosku pierwotnego wierzyciela na podstawie Bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 13 lutego 2015 r. opatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną przez Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny, sygn. akt I Co 301/15. Na dzień 13 lutego 2015 r., tj. dzień wystawienia Bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...). Umowa o kredyt gotówkowy nr (...) była wypowiedziana, a roszczenie wymagalne z dniem wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego.

W piśmie procesowym z 13 marca 2018 roku (k. 56-60) pozwany podtrzymał zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, wniósł o oddalenie powództwa oraz o obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie w podwójnej wysokości z uwagi na znaczny nakład pracy pełnomocnika.

Pozwany wskazał, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem. Ponadto, pozwany zarzucił stronie powodowej brak wykazania roszczenia co do wysokości oraz co do zasady i brak zgody strony pozwanej na dokonane przelewu. Według pozwanego, analiza treści zawartej umowy przelewu wierzytelności pomiędzy powódką prowadzi do wniosku, że umowa ta miała charakter globalnej cesji wierzytelności przysługującej bankowi wobec dłużników. Przy czym w umowie tej w żaden sposób nie zindywidualizowano poszczególnych wierzytelności będących przedmiotem przelewu, przez co nie zachowały one swojej odrębności. Dodatkowo pozwany wskazał, że powód nie wykazał w żaden sposób, że przysługuje mu wobec pozwanego należność dochodzona pozwem. Nie przedstawił bowiem żadnego, dającego się zweryfikować dowodu, z którego wynikałoby, że zbywcy wierzytelności przysługiwała ona względem pozwanego. Powód nie wykazał swego roszczenia stosownie do treści art. 6 k.c. i art. 509 § 1 k.c.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwanego M. Ż. oraz Bank (...) S.A. z siedzibą we W. jako następcę prawnego (...) Banku S.A., łączyła umowa o kredyt gotówkowy nr (...) z 4 kwietnia 2014 roku, na podstawie której bank udzielił powodowi kredytu w kwocie 100.810,00 zł.

Pozwany nie regulował swoich bieżących zobowiązań wobec banku, wobec czego bank wypowiedział umowę z 4 kwietnia 2014 roku. Data wypowiedzenia umowy to 3 grudnia 2014 roku.

W dniu 13 lutego 2015 roku bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę należności głównej 108.126,39 zł, w tym kapitał 99.430,77 zł, odsetki umowne 8.695,62 zł oraz kwota kosztów i upomnień 26,75 zł. Na tytule umieszczono klauzulę, zgodnie z którą roszczenie podlega egzekucji na rzecz Banku (...) S.A. na podstawie niniejszego tytułu egzekucyjnego po opatrzeniu przez właściwy sąd klauzulą wykonalności wraz z odsetkami liczonymi od dnia wystawienia tego tytułu do dnia rzeczywistej zapłaty, wg stopy procentowej stosowanej przez Bank (...) S.A. dla zadłużenia przeterminowanego, tj.: od kwoty kapitału 99.430,77 PLN według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, która aktualnie wynosi 12,00% w stosunku rocznym, od kwoty odsetek 8695,62 PLN stanowiących część należności głównej, według ustawowej

stopy procentowej, która aktualnie wynosi 8,00% w stosunku rocznym. Bank w tytule egzekucyjnym oświadczył, że roszczenie jest wymagalne.

Postanowieniem z 8 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Zambrowie I Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z 13 lutego 2015 roku wystawionemu przez Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko dłużnikowi M. Ż. z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 201.620,00 zł. Tytuł wykonawczy wydano bankowy w dniu 9 lipca 2015 roku.

W dniu 30 listopada 2016 roku Bank (...) S.A. zawarł z powodem (...) Umowę Przelewu Wierzytelności.

(...) S.A. w imieniu powoda w dniu 12 stycznia 2017 roku sporządził pismo „Zawiadomienie o cesji wierzytelności”, w którym zawiadamiał pozwanego, że powód na podstawie Umowy Przelewu Wierzytelności z 30 listopada 2016 roku zawartej z Bankiem (...) S.A. nabył wszelkie prawa i roszczenia z tytułu zobowiązań pozwanego z tytułu umowy kredytowej nr (...) z 4 kwietnia 2014 roku. Saldo zadłużenia na dzień 12 stycznia 2017 roku wynosiło 78.930,28 zł i składało się na nie: kwota 54.676,29 zł tytułem należności głównej, 23.557,07 zł tytułem naliczonych odsetek przez Zbywcę, 256,52 zł tytułem kosztów naliczonych przez Zbywcę, 440,40 zł tytułem naliczonych przez (...) (...) odsetek za opóźnienie od 1 grudnia 2016 roku. Równocześnie w imieniu powoda wezwano pozwanego do spłaty całej wymagalnej kwoty w nieprzekraczalnym terminie do 25 stycznia 2017 roku.

(Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: dokumentów i kopii dokumentów k. 5-27v, k. 43-44v oraz akt sprawy Sądu Rejonowego w Zambrowie, sygn. akt I Co 301/15, w szczególności z bankowego tytułu egzekucyjnego k. 5 i z postanowienia k. 28).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że strona pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia głównego. Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia – 117 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 kwietnia 2008 r., sygn. akt III CSK 302/07, Legalis nr 127052).

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Okoliczności sprawy wskazują, że wypowiedzenie umowy kredytu pozwanego przez bank nastąpiło dnia 3 grudnia 2014 r. Wynika to z dołączonego przez stronę powodową do pozwu pisma (...) S.A., sporządzonego w imieniu powoda w dniu 12 stycznia 2017 roku pt. „Zawiadomienie o cesji wierzytelności” (k. 7). Nadto, pełnomocnik powoda, pomimo zobowiązania przez sąd wydanym na rozprawie postanowieniem z 2 marca 2018 roku, nie przedstawił dowodu z dokumentu na okoliczność wypowiedzenia umowy i doręczenia wypowiedzenia stronie pozwanej (k. 54v). Data ta nie jest także kwestionowana przez stronę pozwaną. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, aby wypowiedzenie umowy kredytowej nastąpiło w innym terminie. Należało więc przyjąć, że z dniem 3 grudnia 2014 r. należność stała się wymagalna i zaczął biec termin przedawnienia (art. 120 § 1 k.c.). Jedną ze stron umowy kredytowej był przedsiębiorca,

czyli bank, a zatem termin przedawnienia roszczeń z nią związanych wynosił 3 lata - art. 118 k.c. Przedawnienie nastąpiło więc 3 grudnia 2017 r., natomiast pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 15 grudnia 2017 r., tj. po terminie przedawnienia.

Nie mógł przy tym przynieść postulowanego przez stronę powodową skutku argument, że w stosunku do pozwanego prowadzone było postępowanie egzekucyjne z wniosku pierwotnego wierzyciela na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z 13 lutego 2015 roku, opatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną przez Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny, sygn. akt I Co 301/15. W szczególności, powód podniósł, że postępowanie klauzulowe wszczęte przez bank przed Sądem Rejonowym w Zambrowie I Wydziałem Cywilnym, przerwało bieg przedawnienia przedmiotowego roszczenia.

Na mocy art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Jednak zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. akt III CZP 17/17 (Legalis nr 1604399) wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem. W uzasadnieniu tej uchwały, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że pytanie o możliwość korzystania przez nabywcę wierzytelności, który sam nie mógł posługiwać się bankowym tytułem wykonalności (w skrócie (...)), z przerwy biegu przedawnienia wynikającej z podjęcia czynności procesowych na podstawie tego tytułu - została już rozstrzygnięta w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Kluczowe znaczenie z tego punktu widzenia ma uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, (OSNC 2017, Nr 5, poz. 55), której wnioski zostały następnie podzielone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 października 2016 r., III CZP 60/16. Orzeczenia te wyrażają ogólną myśl, że przerwa biegu przedawnienia wynikająca z dokonania czynności związanych z (...) odnosi skutek wyłącznie wobec podmiotu, który mógł wystawić ten tytuł i dochodzić na jego podstawie roszczeń. W konsekwencji, o ile nabywca wierzytelności nie może posługiwać się (...), tak jak powód w sprawie niniejszej, przerwa biegu przedawnienia nie ma do niego zastosowania. Z chwilą przeniesienia wierzytelności traktuje się ją tak, jak gdyby nie miała miejsca. Konkluzja ta została sformułowana przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do wniosku o wszczęcie egzekucji, jako zdarzenia przerywającego bieg przedawnienia. Niemniej jednak można odnosić ją także do innych czynności procesowych, których podstawę stanowi (...), w tym do wniosku o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności.

Na wyjątkowy charakter (...) z tego punktu widzenia zwrócił także uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego postanowienia z dnia 26 października 2016 r. (III CZP 60/16). Jak stwierdzono, w wypadku tego tytułu należy przyjąć wyjątek od zasady ogólnej, zgodnie z którą nabywca wierzytelności przejmuje ją w takiej postaci, w jakiej przysługiwała ona zbywcy. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z (...), skutki tej przerwy powinny zostać uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwaniu biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wówczas, gdy sam mógłby posłużyć się w obrocie (...). Przemawiają za tym stanowiskiem zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne, zasadnicze założenie, że bankowy tytuł w tym egzekucyjny, będąc szczególnym przywilejem, dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie może być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posłużenia się tym instrumentem. Założenie to wzmacnia także argumentacja konstytucyjna, oparta na uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny regulacji (...) za sprzeczną z konstytucją (wyrok TK z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. P 45/12, Dz.U.201, poz. 559). Orzeczenie to stanowi dodatkowy, silny argument za ujmowaniem wszelkich skutków (...) w wąskich granicach i ochronie tym samym w możliwie szerokim zakresie wartości konstytucyjnych, na które powołał się Trybunał.

Przerwa biegu przedawnienia przysługuje co do zasady tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwy zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętych przez wierzyciela. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego

w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została nadana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzycelności, lecz konieczna jest także identyczność osób, na rzecz których czynność ma być dokonana. Nabywca wierzycelności nie będący bankiem nabywa wierzycelność tożsamą z wierzycelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia. Nie może posługiwać się bowiem dotychczasowym tytułem wykonawczym, lecz musi uzyskać własny (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt I ACa 219/17, Legalis nr 1674097).

Niemniej, nie sposób pominąć, że w sprawie niniejszej twierdzenia powoda budziły też zasadnicze zastrzeżenia, co też należy rozpatrywać w kontekście przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.. Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zaś art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczania sądowi dowodów potwierdzających fakty pod rygorem przegrania procesu. Innymi słowy, w procesie istotne znaczenie ma aktywność stron w przedstawianiu materiału procesowego (ciężar dowodu w znaczeniu formalnym). Ciężar dowodu w znaczeniu materialnym (obiektywnym) odnosi się do negatywnego wyniku postępowania dowodowego, tzn. do określenia jakie skutki dla praw i obowiązków stron procesu pociąga za sobą nieudowodnienie sformułowanych przez nie twierdzeń. Pojęcia ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (art. 232 k.p.c.) i w znaczeniu materialnym (art. 6 k.c.) są odmienne, ale pozostają ze sobą w związku, ponieważ na uznanie przez sąd twierdzeń stron za udowodnione bądź za nieudowodnione wpływa treść informacji, jakie sąd uzyskuje na podstawie zgłoszonych środków dowodowych (za: Wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 107/15, LEX nr 1962538).

Po pierwsze, do wykazania swojego żądania powód dołączył do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wystawiony na podstawie art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 roku, nr 146, poz. 1546 ze zm.), który w istocie miał stanowić dowód na poparcie jego twierdzeń o istnieniu oraz o wysokości roszczenia. W ocenie Sądu, powód pozostawał w błędnym przekonaniu, że dołączony do pozwu wyciąg stanowić może samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 roku (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r. Nr 152, poz. 900) art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 22 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Zasadniczym problemem konstytucyjnym, jaki przedstawił sąd pytający, było rażące osłabienie pozycji procesowej konsumenta, którym jest także pozwany w niniejszej sprawie, który w wypadku przedłożenia sądowi przez przeciwnika procesowego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, chcąc doprowadzić do oddalenia powództwa, był zmuszony udowodnić nieprawdziwość treści takiego dokumentu, wbrew ogólnym zasadom ciężaru dowodu. Słusznie również Trybunał Konstytucyjny wskazał, że w nauce prawa wskazuje się, że zasada równości, unormowana w art. 22 Konstytucji jest traktowana jako jedno z praw człowieka, podlegające ochronie na podstawie zarówno Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.) jak i prawa Unii Europejskiej. Ponadto, równość stron stanowi jedną z najważniejszych zasad postępowania cywilnego, zaliczaną do naczelných zasad tego postępowania. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie znalazł konstytucyjnie wartościowego uzasadnienia nadania wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy dowodowej dokumentów urzędowych. Analiza cech charakterystycznych funduszu sekurytyzacyjnego doprowadziła Trybunał Konstytucyjny także do wniosku, że nadanie szczególnej mocy prawnej jego dokumentom powodowało sytuację, którą można było określić jako swoistą pułapkę na stronę pozwaną o zapłatę wierzycelności nabytej przez taki fundusz. Zgodnie z tym, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności i z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 §1 k.p.c. Dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi dowodu istnienia wierzycelności i jej wysokości.

Nadto, dowodem na wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia nie może być wyciąg z elektronicznego załącznika do Umowy Przelewu Wierzytelności z dnia 30 listopada 2016 roku, ponieważ nie jest on podpisany (k. 13). Nie jest to więc nawet dokument prywatny. Przy czym, podstawą do określenia wysokości wierzytelności nie może być także sam (...), albowiem kwota w nim wskazana (108.126,39 zł, w tym kapitał 99.430,77 zł i odsetki umowne 8.695,62 zł), jest znacząco wyższa o tej dochodzonej pozewem (81.903,41 zł, w tym kapitał 54.676,29 zł i odsetki umowne 27.227,12 zł). Takim dowodem nie jest także dołączona do pozwu kopia umowy kredytu, ponieważ dowodzi ona jedynie, że pomiędzy pozwanym a wierzycielem pierwotnym doszło do zawarcia takiej umowy.

Ponadto, powód nie wykazał dokumentami dołączonymi do pozwu, aby S. C. była osobą uprawnioną do podpisania w imieniu powoda pełnomocnictwa, w którym upoważniono spółkę (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. do działania w imieniu i na rzecz powoda, między innymi przy zawarciu Umowy Przelewu Wierzytelności z 30 listopada 2016 roku (k. 20).

Powód nie udowodnił również, że pismo pt. „Zawiadomienie o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty” zostało wysłane na adres pozwanego i mu doręczone, a zatem że pozwany został faktycznie wezwany do dobrowolnego uregulowania kwot wskazanych w tym piśmie tytułem zadłużenia.

Z załączonej do pozwu kopii tego pisma (k. 6-7) wynika natomiast, że pismo takie zostało w imieniu powoda sporządzone w dniu 12 stycznia 2017 roku i zawierało wskazane w nim oświadczenie strony powodowej.

Jednak w sytuacji, gdy pozew wniesiony został po upływie terminu przedawnienia roszczenia, którego bieg nie został przerwany ze skutkiem prawnym dla strony powodowej, to powództwo podlegało oddaleniu na mocy art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c., jak w pkt 1/ sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono z uwagi na wynik sprawy na podstawie art. 98 k.p.c., jak w pkt 2/ sentencji wyroku. Na zasądzoną kwotę (...) składa się kwota 5400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego (wyliczona na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) i kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Przy czym, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, aby zasądzić na rzecz strony pozwanej wynagrodzenie pełnomocnika w podwójnej wysokości, albowiem nie uzasadnia tego ani charakter roszczenia, ani nakład pracy pełnomocnika, który ograniczył się do sporządzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty z 10 stycznia 2018 roku oraz pisma procesowego z 13 marca 2018 roku (k. 56-60).